

'Mijn restaurant zie ik als een sociaal project. Neem de ouderen van de wijk, ze zijn mijn mannen en mijn grootvaders tegelijk.'

Nancy Mbaye (37) • Matonge, Elsene

'Zal ik een Senegalese jurk aantrekken? Of hoge hakken? Ik ben dol op poseren, ik ben nog mannequin geweest. Ken je Katoucha, een van de eerste zwarte supermodellen, de muze van Yves Saint Laurent? Zij was mijn meter.'

'Ik ben in dit appartement komen wonen omdat ik mijn leven niet ingewikkelder wil maken dan nodig. Het was eerst een appartement dat voor korte termijn verhuurd werd, met meubels en al, maar ik woon hier nu acht jaar. Mijn restaurant is om de hoek. Een auto heb ik niet, het openbaar vervoer gebruik ik niet en ik weet niet hoe je van Matonge naar de Grote Markt wandelt. In deze wijk voel ik me veilig. Het is zoals Afrika, maar zonder de continue sociale druk, zeker voor vrouwen.'

'Het was niet mijn plan om in Brus-

sel te komen wonen. Ik kwam om op krachten te komen bij een vriend, nadat de grote liefde voor wie ik naar Italië was verhuisd, doodgebloed was. Terug naar mijn familie kon ik niet, ik was in een toestand waarin ik me niet kon tonen – vermagerd, afgepeigerd, uitgeblust.'

'Mijn restaurant zie ik als een sociaal project. Neem de ouderen van de wijk: ze zijn mijn mannen en mijn grootvaders tegelijk. Gezelschap, aandacht, praten, lachen, dat is het geheim van een lang leven. Als je ouderen isoleert, neem je ze het leven af.'

'De winst die ik met La Signare maak, steek ik in mijn vzw, Les Tampons Pour Toutes les Femmes. Ik wil het leven van vrouwen in Afrika, vooral in de gevangnissen, verbeteren. Toen ik

dertien was, ging ik een zomer logeren bij mijn oom die gevangenisdirecteur is. In zijn huis waren vaak gedetineerden aan het werk. Toen ik aan een vrouw vroeg hoe ze het oploste als ze haar maandstonden had, bleven de woorden in haar keel steken. Ik zag de schaamte, de pijn. Vanaf dan kocht ik maandverband voor de vrouwen in de gevangenis.'

'In de vrouwegevangenis in Dakar laat ik binnenkort een crèche bouwen. Kinderen horen niet de hele tijd bij hun moeders in de cel te zitten, ze moeten kunnen spelen in een vrolijke omgeving. Hun moeders kunnen dan aan het werk in het naaiatelier. Een bezigheid is belangrijk, zeker in de gevangenis, anders maalt je hoofd altijd maar door.'

www.tamponspourtoutes.org